

Bij de financiële bijlage blijf ik hangen. Een bedrag klopt niet helemaal. De optelling in het overzicht sluit net niet aan bij de toelichting in de tekst. Het verschil is klein, zo klein dat je het makkelijk over het hoofd ziet. Het kan een rekenfout zijn. Of een typefout. Toch vertrouw ik het niet. Het is bijna te netjes.

Ik noteer het in mijn notitieblok. Mijn ervaring is dat afwijkingen zelden op zichzelf staan. Ze horen meestal ergens bij, ook als dat pas later duidelijk wordt. Mijn hoofd werkt beter als dingen op hun plek liggen, als vragen niet blijven hangen maar tot een antwoord leiden.

Ik lees nog een paar regels, leg het dossier aan de kant en open een ander. Dit werk kan droog zijn, maar ik vind het prettig. Ik hou ervan als dingen kloppen, als cijfers samenkomen en voorwaarden logisch op elkaar aansluiten. We werken met belastinggeld. Dat besef zit altijd ergens op de achtergrond. Zorgvuldigheid is geen formaliteit, maar een essentiële verantwoordelijkheid.

Rond tien uur hoor ik voetstappen die ik herken. Rombouts, mijn manager, blijft bij mijn bureau staan. Hij zet zijn mok koffie op mijn bureau.

'Goedemorgen, Joris,' zegt hij.

'Goedemorgen.'

'Hoe gaat het met de stapel?'

'Het is veel,' zeg ik. 'Maar overzichtelijk.'

'Ik wed dat jij alweer een afwijking hebt gevonden.'

'Misschien.'

'Dat is Joris-taal voor "ja".'

Ik glimlach. 'Waarschijnlijk.'

Hij grinnikt. 'Mooi. Houd me op de hoogte. 'Jij ziet dingen die anderen missen. Laat het me weten als je een fout tegenkomt die vreemd voelt.'

'Doe ik.'

Hij loopt weer verder, zonder om te kijken.

Mijn telefoon trilt op mijn bureau. De pubquiz-appgroep. Dana heeft een foto gestuurd van een oude quizvraag, met daaronder: *Deze weten jullie vast nog steeds niet!* Ik glimlach en typ dat ik het toen niet wist en nu nog steeds niet. De reacties volgen snel. Grappen. Plagerijen. Bekende stemmen in tekstvorm. Ik leg mijn telefoon weg, maar de glimlach blijft nog even hangen.

De rest van de ochtend verloopt in een vast ritme. Koffie. Dossiers. Korte gesprekken op de achtergrond. Ik luister meer dan ik praat. Dat is mijn natuurlijke aard. Tegen de tijd dat het middag is, is de stad buiten zichtbaar drukker geworden. Studenten lopen langs, lachend, met rugzakken op hun schouders. Een tram stopt voor het gebouw. Mensen stappen uit en verdwijnen in verschillende richtingen.

Tijdens de lunch eet ik een broodje en luister naar flarden van gesprekken om me heen. Mijn gedachten dwalen even af naar vanavond.

Mijn telefoon trilt.

Het is een bericht van Dana: *Vergeet niet dat ik vandaag wil winnen.*

Ik glimlach. *Dat zeg je iedere maand.*

Nog geen vijf seconden later verschijnt haar antwoord. *En toch blijven wij iedere maand verliezen.*

Ik stuur een lachende emoji terug. *Doe dan deze keer maar wat meer je best bij de muziekronde.*

Ze reageert direct. *Je onderschat me. Zoals altijd. Wacht maar af!*

Ik stop mijn telefoon weg terwijl ik onbewust nog steeds glimlach.

Matthijs kijkt even op. 'Goed nieuws?'

'Nee,' zeg ik. 'Gewoon Dana.'

'Dat verklaart de glimlach.'

Aan het einde van de middag sluit ik mijn computer en kijk nog één keer naar buiten. Het licht is zachter geworden. De stad onder me beweegt door, in het ritme dat past bij het seizoen.

Thuis warm ik eten op. Een restje andijviestamppot van de vorige dag. Terwijl ik eet, denk ik na over de dag. Over cijfers die net niet klopten. Over kleine afwijkingen. Over Dana's berichtje in de app. Ik zie haar lach voor me, precies op het moment dat ze een antwoord weet dat niemand anders ziet.

Na het eten stap ik weer op de fiets richting het Plein. De lucht is frisser, de stad rumoeriger met meer mensen, meer geluid en meer energie. Ik zet mijn fiets in het rek bij het café en loop naar binnen.